

свѣтла; а вашата — темна.“ — „Видишъ ли сега, че половината само е освѣтлена, а не сичката! Цѣла тя никога не може да бѣде освѣтлена, защото слънцето са намира отъ едната ѝ страна; а не и отъ двѣте. Ето това е пълнолунието, т. е. онова време, когато месѣчината, — като обикаля земята, — обжрца камъ насъ сичката своя половина, която е освѣтлена отъ слънцето.“ Послѣ това господарѣтъ ми понесе топката около мене и запрѣ са сръщо моето дѣсно рамо. — „Ето, каза той, помисли си, че месѣчината са върти около земята и дохожда до това мѣсто. Погледай сега на нея.“ А азъ, и безъ да ми каже да гледамъ, са пулѣхъ, като бухалъ. — „А що? каза той: — коя часть на месѣчината е свѣтла и коя не? Кажи ми сега сичката твоя половина ли е свѣтла или не?“ — „Не, не сичката; само една часть е освѣтлена.“ — „А колко мѣсто е освѣтлено: осмата ѝ часть или четвъртината?“ — „Само четвъртината, т. е. половината отъ моята половина.“ — „Ето ти и това, което ние наричаме: първа четвъртина и втора четвъртина на месѣчината, т. е. само едната нейна четвъртина са види освѣтлена отъ камъ земята; а сичките други части ѝ сѣ неосвѣтлени и темни, — за това ти ние и не видиме съ очите си.“ — „Ехъ, това не може да бѣде; това не е истина,“ казахъ азъ. — „А защо не може да бѣде?“ — „А ето защо. Ако топката и да не е освѣтлена сичката, то азъ пакъ я вида сичката: вида и тая четвъртина, която е освѣтлена, и оная, която е темна. А на месѣчината не е така: тамъ сѣвсѣмъ са не види това, щото не е